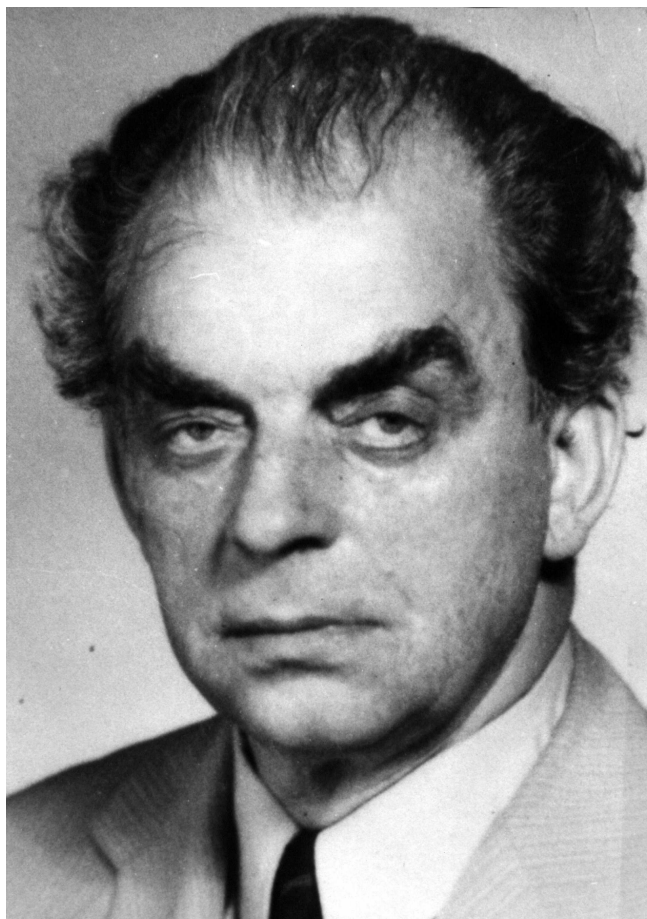

Двадесет години без проф. Алипи Матеев

Проф. Алипи Матеев го няма вече 20 години, но все още ни липсва.

Двадесет години от смъртта му – 7 декември 1979 г., в навечерието на честването на студентския празник, на който той с удоволствие участваше и 85 години от рождението му – повод да се почете за пореден път паметта му.

Да пишеш за него е чест и мъка, липсата му сега е загуба за дъщеря му, за внучките, за роднини, колеги и приятели, за широк кръг от българската общественост и разбира се, за мен.

За него, а сигурно и за всички математици, математиката е наука, която няма съперник. В нея е събрана красотата на света.

Колегите му ценяха приноса и постиженията му в областта на математиката и посветиха на тях редица статии. В историята на българската математика той остана като първи Декан на Физико-математическия факултет, първи председател на

366

Математическото дружество, първи главен редактор на сп. "Математика" и ръководител на международните математически олимпиади. Неговият научен талант, принадлежността му към точните науки, многостранните му интереси, емоционалност, чувство за хумор го правеха ярка и незабравима личност.

Младото поколение математици, сигурно помнят неговите лекции като точни и шлифовани, но и като отморяващи и ободряващи поради въздействието на неговия хумор.

Участието му в академичните съвети, международни конференции и симпозиуми, в колегиални и приятелски срещи, остават незабравими за неговите съвременници. Неговото присъствие носеше ведрост и весело настроение.

На него и на проф. Я. Тагамлици, колегите му са посветили книжката "Незабравимият хумор на математиците Матеев и Тагамлици" (1994), а най-близкият му приятел и колега академик Любомир Илиев издаде книжката "Средата, в която се роди хуморът на Алипи Матеев" (1997).

Беше горещ поклонник на шопския хумор, на Елин Пелин, с когото той лично се познаваше.

Беше привързан към родното си село Челопеч и неговите селяни. Много го радваха с оригиналните си традиции, прякори и хумор. Те също се гордееха с него и летописците на селото посветиха страници в негова памет.

Животът на човека е една дъга. Човек се ражда, с бързи темпове се устремява нагоре и в така наречената преклонна възраст дъгата бавно завива на долу. В най-неочакван момент стремглаво потъва и изчезва. Уви, неговата дъга тъй рано изгоря и ни остави сами!

Дълбок поклон пред светлата памет на съпруга ми проф. Алипи Матеев, който ще остане завинаги за мен най-скъпа загуба!

София, октомври 1999

Мария Матеева